

MALÁ ENSKÁ PROBLÉMY

Stáda, 20. října 2007

Milí Kudlaáci, potěbuju poradit, ano, ale ne s mužským, s naší malou. Ono výchovou dítě je to věšelijaké. Máme devítiletou dcerku Petru a už opravdu nevím, co děláme s patnáctiletou. Ona je jedináček, tudíž jste narušená rozmazlená. Taky se vaše dítě nafukují kvůli kašle drobnosti? Mluví s vámi na "přítel huby" nebo kukají, že jim není rozumět? Na vaše chno odpovídá: "Nevím."

Sklopená hlava a tvrdá beraní palice se tak stává s názorem rodiče. To je pak boj. Uvedu pár příkladů, protože u si s ní nevím rady. Právě jsem ji odvedla do školy a je mi z toho na nic...

"Máš připravenou tašku na zítra do školy?" "Jo, mám" odsekne Petra.

"Tak proč máš vykrámený ušnění na stole a v přední kapse rozpláclou svačtinu a pití od věšelijaké?"

Cestou do školy chodíme se spolu s sestrou. Vyprovázím je.

"Mami, dneska jdeme na plavák. Já se tak těším," vypráví Petra.

"Já se taky těším na koupání."

"Co mi říkáš do téhle?! Teď mluvím já!!" Oklikne spolu s sestrou Petra.

Někdy chodím s nimi. Cestou je malý obchod, kde nakupujeme. Vyjdeme z branky.

"Ahoj Petro!"

"Hmm, ahoj." Kužne polohlasem Petra.

"Ty neumíš pozdravit?! Já nic neslyšela, Petro." Nafouknutá jde o pět metrů před námi.

"Teto, co jí je?"

"Nevím, zase je nafouknutá."

"Tak co, holky, jak bylo věšelijaké na dětském dnu ve škole?"

"Jooo, prima. Hráli jsme hry a jeden pářák věšelijaké, že vaše Petra má ráda Jirku ze třídy."

"Nene, nene to není pravda" klikla Petra a začala fňukat a natahovat.

"Petro, prosím tě nech toho! To se přeci tak říká. My s tátou přeci víme, že se s Jirkou kamarádíme a hrajete si u nich nebo u nás. Tak se hned kvůli tomu nebudeš nafukovat!"

Odpoledne zvonek.

"Teto, nezte se, ale já u 3/4 s Petrou nebudu ráno chodit do školy. Ona je na mě pošťád nafouknutá, utíká mi, nebaví se se mnou, že prej jsem ji pšťáed vámi s tím Jirkou ztrapnila."

Škola tedy Petra asi tškrát sama do školy a pak se holky udobšily.

Za týden zvonek.

"Teto, já u 3/4 s Petrou chodit nechci. Ona mě ve škole pošuchuje, pomlouvá a Jitce šekla, aš se mnou nevymšuje samolepky. Tak já budu rádš chodit sama. Ona je pošťád nafouknutá. Tak se na mě nezte."

Úplně se mi vybavila Petry nálada a spolušce jsem se všbec nedivila a plně ji chápala. Taky by mě nebavilo chodit do školy s holkou, která jde pš metr pšťáede mnou, utíká mi a nebaví se se mnou.

Tak chodí do školy kašdá zvláš.

Vyštlili jsme Petš, že pokud se bude takhle chovat - nafouknutš, urašenš, mluvit potichu - nikdo s ní nebude kamarád protoš si kašdš bude myslet, že je nafoukaná. Nikoho nebude bavit poslouchat ukuškanou holku. To si rádš najde jinš kamarády.

Bešela, že není nafoukaná ani ukuškaná.

Jdeme ráno do školy. Petra opšt zdraví na pš huby. Zase nám uteš a jde pšťáed námi. Něco mumlá pro sebe a pak kšikne: "Šlyš, mami?!"

"Petro, jak tš mě šlyšet. Kolem jezdí auta, to zaprvš a za druhš jdeš námi, mluvíš pro sebe, tak tš neslyšim. Jestli mi chceš něco ššct, zastav a šekni mi to pšťádnš!"

"Hmm, tak uš nic," zahuhlá pro sebe a natáhne zas tlamišku.

"Petro, nebudeš se mnou mluvit jako s nějakš otrapou! Jsem tvoje máma! Tak jestli něco chceš, mluv se mnou pšťádnš!!"

"Jakš máte úkol?"

"Tady z matematiky, ale já tomu nerozumím." šekne našvanš.

Vyštlím jí vedle na papír, jak pššklad vypošítat.

"Ale takhle my to ve škole nedšláme. Paní ušitelka to na tabuli dšlala jinak."

"Dobš a jak teda?"

Napíšeme mi to vedle na papír - a je to úplně stejnš postup, jak jsem jí ho vyštlila já.

"Petro, ale to je úplně stejnš!"

"Ne ne, není!!" Odsekne.

"Tak víš, co? Spočítej to podle sebe a já se pak půjdu podívat, jestli to máš dobře."

"Tys to napsala špatně! Takhle to ve škole nepočítáme!" Hádala by se, palice jedna beraní.

Když to slyší táta a nemá se to už vydržet, křikne: "Petro nech toho! Máma ti chce pomoci, vysvětluj, jak to máš, vypočítat a tak na ni nebudeš hnusná a okřikovat ji? To si nezvykej!"

"Hele, vykašli se na ni. Nech ji, ať to vypočítá a pak ji to zkontroluj. Nevnučuj se jí, když ona tě vůbec neposlouchá a stejně si to udělá po svém.", křikne mi manžel a já odcházím z pokoje.

Takových situací je u nás nesčet. Vysvětluju jí, že má nebaví ji pořád popohánět, zvonit na ni hlas nebo okřikovat. Nedávno jsem jí poprvé přerušila celý úkol v škole. Musela ho přepsat. To bylo slzišek, a přepsala ho bez chyby.

Pak byla jak milius. Udělala sýrovou pomazánku, namazala nám k veškerým chlebům a nakrájela na andělíky. Víš, jsem mážká máma. Tohle vzdorující období se přehoupá jak písek. Jednou je hodná a pak na oplátku pichlavá jak bodlák.

Myslíte, že bych měla mít tvrdší ruku? Jak přehodíte tyhle situace vy?

Díky všem, Jitka